

Arrest

nr. 75 289 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van 28 november 2011, genomen door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 november 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 januari 2006 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag niet in overweging genomen.

1.3. Op 3 mei 2006 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van heling.

1.4. Op 20 oktober 2006 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Op 13 augustus 2007 wordt verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst, uit hoofde van diefstal.

1.6. Op 15 maart 2011 dient verzoeker onder een alias een asielaanvraag in. Op 19 april 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 28 november 2011 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot het treffen van een besluit tot terugwijzing ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De Staatssecretaris van Migratie— en asielbeleid,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Rusland; Overwegende dat hij op 15 maart 2011, de hoedanigheid van vluchteling heeft opgeëist; Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem op 19 april 2011 de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming niet heeft toegekend, beslissing hem op 20 april 2011 betekend; Overwegende dat hij, bijgevolg, niet meer gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk; Overwegende dat hij zich tussen 01 maart 2006 en 04 mei 2006 schuldig heeft gemaakt aan heling (5 feiten); aan deelname aan een vereniging opgericht met het oog op het plegen van aanslagen op personen of op eigendommen, door het plegen van wanbedrijven; aan onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 20 oktober 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar voor wat de voorhechtenis te boven gaat; Overwegende dat hij zich tussen 01 januari 2007 en 17 oktober 2007 schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (11 feiten); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan valsheid in geschriften en gebruik van deze valsheid; aan deelname aan een vereniging opgericht met het oog op het plegen van aanslagen op personen of op eigendommen, door het plegen van misdaden; aan weerspannigheid; aan smaad tegen agenten, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 03 maart 2008 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 4 jaar en van 6 maanden; Overwegende dat hij zich tussen 01 augustus 2006 en 24 september 2007 schuldig heeft gemaakt aan heling (17 feiten): aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oog op het plegen van aanslagen op personen of op eigendommen, door het plegen van misdaden, feiten waarvoor hij op 22 mei 2009 werd veroordeeld tot een bijkomende definitief geworden gevangenisstraf (bij de op 08 maart 2008 uitgesproken straf) van 10 maanden: Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad; Overwegende het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene; Overwegende dat zijn herhaaldelijk delinquent gedrag zijn gebrek aan verbetering aantoont; Overwegende dat in het licht van het geheel van deze elementen, er legitiem kan worden afgeleid dat er een reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

BESLUIT

Artikel 1.- De zich noemende B. (of B.

S. {..}), geboren te Grozny op 11 oktober 1975, alias H. S. {..}, geboren op 15 oktober 1971, wordt tenuggewezen. Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris van Migratie— en asielbeleid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 3 EVRM luidt als volgt: “..”. Dit artikel houdt een absolute garantie in van de bescherming van dat recht, en wel op tweeërlei wijze. Ten eerste is in artikel 15 lid 2 van het EVRM bepaald dat in tijd van oorlog of in geval van enige andere noodtoestand geen enkele afwijking van dit artikel is toegestaan. Ten tweede blijkt de absolute bescherming uit de bewoordingen van artikel 3 zelf. In het kader van de feitelijke uiteenzetting heeft verzoeker uitdrukkelijk aangehaald dat hij hulp heeft geboden aan de Tsjetsjeense rebellen en dat het bieden van deze hulp ertoe heeft geleid dat verzoeker weggevlucht is en in België terecht is gekomen in 2000. Verzoeker heeft immers hulp geboden aan de Tsjetsjeense

rebellen waardoor hij onmiddellijk gearresteerd zal worden zo hij terug in zijn land arriveren. Verzoeker vreest dan ook voor zijn leven als hij ertoe gedwongen zou worden om terug te keren naar zijn land waarbij het ontnemen van zijn leven voorafgegaan zou kunnen worden door foltering. Verzoeker wijst er tevens op dat hij reeds sinds 13 augustus 2007 in de gevangenis zit, dat hij in de gevangenis zelfs politiek asiel heeft aangevraagd doch dat na zijn aanvraag tot het bekomen van politiek asiel en nadat hij dus meerdere jaren in de gevangenis zat pas de ministeriële beslissing kreeg waarin hem werd meegedeeld dat hij het grondgebied van België moet verlaten. Het gegeven dat verweerster dus meerdere jaren gewacht heeft alvorens deze beslissing te nemen (en te meer gezien deze beslissing dateert nadat verzoeker zelf het initiatief nam tot het aanvragen van politiek asiel) maakt dan ook dat dit eveneens een inbreuk op het art. 3 EVRM uitmaakt aangezien op deze wijze de verwachting van verzoeker (dat hij na zijn detentie in de Belgische maatschappij terecht kon en hij in het kader hiervan het statuut verzocht van politiek vluchteling) na meerdere jaren pas ongedaan werd gemaakt. Het eerste middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond.”

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu de Russische Federatie.

2.2.1. Verzoeker betoogt dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is.

2.2.1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 maart 2011 asiel heeft aangevraagd in België waarbij hij gewag maakte van een vrees voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Tevens blijkt dat deze aanvraag grondig werd onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft nagelaten beroep in te stellen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011 zodat deze beslissing als vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.1.2. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst zou worden

blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Een eenvoudige verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië, zonder deze op de eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Zoals hoger gesteld hebben de asielinstanties reeds geoordeeld dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het summiere betoog in het verzoekschrift geuit, wat in wezen een herhaling betreft van de reeds door de bevoegde asielinstanties beoordeelde asielmotieven, maakt verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Waar verzoeker meent dat het feit dat hem pas na jaren een besluit tot terugwijzing werd betekend, een inbreuk op artikel 3 EVRM inhoudt, kan hij niet worden gevolgd. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds illegaal op het grondgebied verbleven heeft, dat hem diverse keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten doch dat hij persisteerde in illegaal verblijf waarbij hij tevens een resem strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen waarvoor hij opgesloten werd. Gelet op de diverse strafbare feiten door verzoeker gepleegd, kon de staatssecretaris terecht toepassing maken van artikel 20 van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat een besluit tot terugwijzing gegeven kan worden aan de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, wanneer hij de openbare orde heeft geschaad. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker herhaaldelijk delinquent gedrag heeft gemanifesteerd waaruit een gebrek aan verbetering blijkt en verzoeker aldus een reëel en actueel gevaar vormt voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel vraagt verzoeker in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Ondergeschikt vraagt verzoeker om subsidiaire bescherming hetgeen omschreven kan worden als een reëel risico voor ernstige schade ingeval van terugkeer naar het land van herkomst. Deze ernstige schade kan bestaan uit: a) doodstraf of executie; b) onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst, c) ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict. Verweerster kan moeilijk gaan ontkenne dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen bij het geweld tussen de Russische autoriteiten en de Tsjetsjeense rebellen zodoende er wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld door het regelmatig (ook) oplaaiend conflict. Bijgevolg is concludant van oordeel dat hij onder het principe van subsidiaire bescherming valt.”

2.5. Verzoeker heeft een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het besluit tot terugwijzing van 28 november 2011. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet:

§1. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad verschilt naargelang hij optreedt als rechter in volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter. Waar verzoeker aldus in subsidiaire orde vraagt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, dient de Raad vast te stellen dat hij in kader van onderhavig beroep niet bevoegd is om verzoeker al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER